

**A PEU
DE CARRER****CATALINA
Gayà**

Les proclames pintades a mà

En les últimes setmanes, un anònim s'ha dedicat a escriure sobre un anunci que mostra una model que llueix un biquini que es ven per menys de quatre euros. Als missatges es llegeix: «Ni princeses ni maniquins, les dones no són així». Ahir al matí, a la plaça de la Universitat, un nombrós grup d'operaris canviava els anuncis del vestíbul.

En cinc segons, desapareixien els X Games –dilluns, també cessava la pluja i se n'anaven els *skaters* internacionals i es quedaven els de sempre, els que dissabte reivindicaven amb una pancarta a la plaça dels Àngels que practicar *skate* no és un delictes i la model grafitejada. Al cap d'una estona, apareixia l'anunci d'una pel·lícula d'acció que s'estrena aquesta setmana.

Durant uns moments, la reivindicació feminista es quedava amb fons blanc i així perdia el sentit o n'agafava un altre. Qui es va dedicar a escriure aquella proclama va passar també per la Sagrada Família, per la plaça d'Espanya i per Sants. Una variació de la queixa era: «Contra la repressió estètica desobediència feminista» i en un altre s'animava les dones a «rebel·lar-se contra el patriarcat».

La ciutat està plena de pintades fetes a mà que expressen les penes, els malestars, les desobediències i els anhels dels barcelonins. És la ciutat que sempre reivindica, que no calla i que és gairebé sempre anònima. És la ciutat que no apareix ni a les fotos promocionals ni a les imatges de Facebook, en què les noies adopten les poses de les models en biquini.

El gargot sobre la model reivindica que les dones no són maniquins

A la plaça d'Eivissa, ahir al migdia, hi havia dues persianes abaixades que anunciaven (cridaven) que les retallades són una mentida. L'esprai sempre crida. Els avis reposaven als bancs d'aquell poble que, en una altra pintada, deia que era Horta i no Barcelona. Un jubilat li cantava a un altre una mena de jota aragonesa, una cosa de la joventut, i reien. Cada vegada que pregunto a un pare o a una mare que busquen feina què fan amb els fills, la resposta és: «Els avis». El casal d'avis és ara la

casa dels fills i dels néts a Ciutat Meridiana, a l'Eixample, a Gràcia, suposo que també a Horta.

A Gràcia, al carrer del Torrent de l'Olla, hi vaig llegir un cartell enganxat a un aparell en què s'animava gent sobre els quaranta anys a ajuntar-se per anar a la platja. Aquell era un cartell imprès amb un missatge optimista i un número de telèfon. Barcelona, encara que aquesta primavera sigui plujosa i freda, encara permet l'oci gratis: ajuntar-se per anar a la platja, anar a passejar, disfrutar fora del centre comercial. Vaig tornar-hi per apuntar el número, però el paper havia volat i, en lloc seu, hi havia l'anunci d'unes classes de ioga.

A la Diagonal amb el carrer de Tuset, un enginyós hi va penjar un cartell en un semàfor. Ingènua, el llegia pensant que aquell era un lloc poc productiu per a un anunci, però davant de mi una senyora buscava boli i agenda en una bossa enorme i apuntava el número de l'home que s'oferia per passejar gossos.

El cap de setmana vaig veure aquell cartell que recorda que l'anunci fet amb boli expressa sentiments. Un bar a Ciutat Vella tancava uns dies per defunció d'un parent. Quan reobri, la clientela donarà el condol. Només algú que té parròquia habitual es preocupa per ser sincer als anuncis.

Els «En venda» o «En traspàs» no s'escriuen amb tinta de boli. No són una reivindicació, són un cru bany de realitat terrenal. A prop de l'avinguda Mistral són massa. ■

cgaya@elperiodico.com